

Arrest

nr. 106 155 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1.de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2.de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding,

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, en artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat JANSSENS loco advocaat P. VANWELDE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat B. HEIRMAN die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent Ahmadi en bent geboren in Wazirabad. Kort na uw geboorte verhuisde u met uw familie naar Bahawal Nagab. U woonde daar tot september 2009, waarna u uit uw dorp werd verdreven omdat u Ahmadi bent. U en uw familie vestigden zich in Rabwa (in Punjab). U startte er een voedingswinkel. Een van uw klanten, Irfan, kocht soms goederen op krediet. In september 2009 ging u naar zijn huis in een nabijgelegen dorp om het verschuldigde geld te vragen. Er was een mullah aanwezig die zich tegen u uitsprak omdat u Ahmadi bent. Irfan raadde u aan om weg te gaan. Later keerde u terug om toch nog uw geld te vragen. Irfan zegde u de volgende dag terug te keren. Toen u dat deed bleek Irfan in het gezelschap van anderen, waaronder dezelfde mullah. Ze sloegen u en namen uw motorfiets af. U keerde terug en ging naar het ziekenhuis. U kreeg er een attest dat getuigt van uw verwondingen. In het gezelschap van uw vader ging u naar de politie, maar die vroeg u de volgende dag terug te komen omdat de verantwoordelijke, Qaddim Hussein, niet aanwezig was. Toen u de volgende dag terugkeerde, nam Qaddim Hussein uw attest af en verscheurde het. U werd bovendien zelf gearresteerd en vastgehouden op de valse beschuldiging uw geloof te hebben verkondigd. Uw vader kocht de politie om, waarna er werd besloten dat u Pakistan diende te ontvluchten. U bent vanuit Lahore per vliegtuig naar België gereisd. Na een tussenstop in Doha kwam u in België aan op 21 oktober 2011. Op 24 oktober 2011 heeft u een asielaanvraag ingediend. U legde geen documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Vage verklaringen en lacunes in uw verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw persoonlijk asielrelaas.

Ten eerste dient het CGVS op te merken dat u geen enkel begin van bewijs aangaande uw identiteit en nationaliteit aanbrengt. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit van iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Uit uw verklaringen (CGVS, p. 2) blijkt nochtans dat u in contact staat met uw familie, dus kan worden aangenomen dat uw familie u ook een identiteitsdocument kon opsturen.

Ten tweede ondermijnen vage verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U stelde meer bepaald te zijn gevlucht na een conflict met Irfan Kureshi, maar u bleek in het geheel niet op de hoogte te zijn wie er nog bij dit conflict was betrokken. U vermoedde dat zijn neven erbij waren betrokken, maar had geen idee van hun namen (CGVS, p. 9). Voorts sprak u over een mullah die aanwezig was, maar u had evenmin enig idee over zijn identiteit (CGVS, p. 5). U kon evenmin verdere uitleg geven over deze Irfan Kureshi. U kende de naam van zijn vader niet, u wist dat hij broers heeft, maar kende geen van hun namen. U kon evenmin zeggen wat de namen van zijn neven of ooms waren (CGVS, p. 6) en kende geen van zijn vrienden in zijn dorp (CGVS, p. 5). U kon twee mensen noemen uit Rabwa die met hen bevriend waren, maar kwam niet verder dan hun voornamen (CGVS, p. 6). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u meer uitleg kan geven over deze personen, aangezien u omwille van hen de problemen zou hebben gekend die tot uw vlucht hebben geleid.

Bovendien beweerde u dat er enkele mullah's van de extremistische anti-Ahmadi groep, de Khatme Nabuwat, aan de basis van de klacht tegen u zouden liggen. U kon evenwel in het geheel niet preciseren welke mullah dit zou zijn (CGVS, p. 8, 9), noch kende u mullah's die betrokken zijn bij deze organisatie (CGVS, p. 9). Ook dit mag verbazen indien u werkelijk deze organisatie vreest.

Daarenboven en niet in het minst beweerde u dat er eigenlijk nooit een klacht tegen u werd geregistreerd en dat er zelfs geen "First Information Report" werd ingediend, omdat de personen die tegen u waren niet verder betrokken wilden zijn in deze zaak (CGVS, p. 12 en 13). Dergelijke verklaring relatieveert verder uw vrees voor vervolging.

Verder dient nog gewezen te worden op het feit dat u zeer oppervlakkig bleef bij vragen over de documenten die u heeft gebruikt om van Pakistan naar België te reizen. U stelde met een rood paspoort te hebben gereisd, maar u had er geen idee van van welke nationaliteit dit paspoort was. U dacht dat het misschien Brits was, maar wist dit niet met zekerheid. U wist evenmin op welke naam dit paspoort stond, noch of deze persoon volgens dit document al dan niet in Pakistan was geboren (CGVS, p. 11 en 12). Het feit dat u hierover geen concrete gegevens verschaft, doet verder twijfelen aan uw oprechtheid van uw verklaringen.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijk asielrelaas.

Hoewel aanvaard kan worden dat u een Ahmadi bent en het CGVS erkent dat Ahmadi potentieel problemen omwille van hun religie kunnen hebben in Pakistan, was uw individuele vrees volledig ongeloofwaardig. De hoedanigheid van Ahmadi op zich is onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Ieder dossier wordt immers onderzocht en beoordeeld op individuele basis. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan.

Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten **Faizan Azam**

geboren te **Gujrat**, op (in) **15.12.1989**

en van nationaliteit te zijn : **Pakistan**

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op **13 februari 2013** werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 1, eerste lid. 1ⁿ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de procedurestukken

Ter terechtzitting werd vastgesteld dat het administratief dossier en de verweernota niet in het gerechtelijk dossier zaten. Verwerende partij bevestigt dat een nota en het administratief dossier op tijd werden ingediend. Verzoekende partij heeft daar geen opmerkingen over. Na de terechtzitting is gebleken dat zowel het administratief dossier als de nota tijdig en op correcte wijze aan de Raad bezorgd werden.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1.1. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom zij van oordeel is dat de twee bestreden beslissingen in één verzoekschrift kunnen aangevochten worden. Zij meent dat de bestreden beslissingen samenhangen, en dus samen kunnen behandeld worden in één verzoekschrift, vermits het bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend na de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

3.2.2. In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13^{quinqies}), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

3.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaat-stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

3.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

3.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Verzoekschrift

4.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet van 1980.

Verzoeker werpt op dat de commissaris-generaal erkent dat ahmadi in Pakistan problemen ondervinden omwille van hun religie. Ook betwist de commissaris-generaal niet dat verzoeker een ahmadi is terwijl de toestand van de ahmadi in Pakistan helemaal niet wordt toegelicht in verzoekers administratief dossier. Verzoeker herhaalt vervolgens zijn asielrelaas en stelt dat dit in overeenstemming is met de beschikbare objectieve inlichtingen.

Verder verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar de artikelen 298 B en 298 C van het Pakistaanse strafwetboek waaruit blijkt dat de vervolging van ahmadi gelegaliseerd werd en naar landeninformatie waaruit blijkt dat ahmadi wel degelijk slachtoffer worden van de toepassing van deze wetgeving. Verzoeker vervolgt dat gezien het geweld tegen ahmadi de laatste jaren stijgt, het Upper Tribunal van

het Verenigd Koninkrijk nieuwe richtlijnen uitgesproken heeft over de nood op bescherming van ahmadi uit Pakistan. Hij verwijst in dit verband ook naar de “*UNHCR Eligibility Guidelines*”.

Verzoeker betoogt vervolgens dat het enige feit dat hij zijn religie niet kan uiten al op zich een vervolging vormt in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en stelt dat het Hof in deze zaak heeft benadrukt dat van verzoeker niet kan worden geëist dat hij zijn godsdienstplichten niet meer vervult om vervolging te vermijden. Verzoeker voegt hier aan toe dat een ahmadi zijn geloof niet openlijk kan belijden zonder een risico op vervolging van de staat op basis van de heersende wetgeving of door niet-statelijke actoren die het ahmadi-geloof niet tolereren. Verzoeker werd immers geslagen door niet statelijke actoren maar ook door de politie en werd dan foutief beschuldigd en opgesloten.

In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 2, 3 en 9 EVRM. Verzoeker verwijst te dien einde naar zijn asielrelaas

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te willen vernietigen.

4.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn identiteitskaart met vertaling, een kopie van het bericht van Qari Sabbir Ahmad Almali van de vereniging Khatme-e-Nabuwat en een kopie van het algemeen bericht van Khatme-e-Nabuwat. Ter terechtzitting legt verzoeker een arrest neer van het *Upper Tribunal* inzake MN, NH, ZN, SB en HQ t. de *Secretary of State for the Home Department*, van 13 november 2012 alsook een artikel ‘*Protection gap: over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties*’.

4.2. Beoordeling

4.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De Raad stelt vast dat verzoeker vooreerst geen originele documenten neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit. Verzoeker beperkt zich tot een onduidelijke kopie van zijn identiteitskaart die omwille van het manipuleerbare karakter van fotokopieën geen bewijswaarde heeft; verzoeker geeft verder geen aannemelijke verklaring waarom hij het originele document niet kan bijbrengen. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit van iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Gelet op zijn verklaringen dat hij in contact staat met zijn familie, moet het voor verzoeker niet onmogelijk zijn om via zijn familie ook originele identiteitsdocumenten te bekomen. Verzoeker brengt voorts geen begin van bewijs bij omtrent zijn reisweg en toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft en evenmin wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Pakistan via Doha naar België. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer hij in België is aangekomen. Verzoeker legde voorts zeer oppervlakkige verklaringen af over de documenten die hij gebruikt heeft om van Pakistan naar België te reizen. Hij kon zelfs niet bij benadering stellen welke de nationaliteit van dit paspoort was. Hij dacht dat het misschien Brits was, maar wist dit niet met zekerheid. Verzoeker kende evenmin de naam die op dit paspoort stond, noch of

deze persoon volgens dit document al dan niet in Pakistan was geboren. De vaststelling dat verzoeker dermate vage verklaringen aflegt over de documenten die hij in zijn bezit had tijdens zijn reis naar Europa terwijl het van algemene bekendheid is dat iedere passagier die de Schengenzone betreedt aan strenge individuele controles wordt onderworpen doet het vermoeden rijzen dat verzoeker met zijn eigen paspoort reisde, minstens dat hij bepaalde gegevens doelbewust wil achterhouden ten aanzien van de Belgische overheden. Deze vaststelling houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker vage verklaringen aflegde omtrent essentiële punten van zijn asielrelaas. De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast dat: *“Ten tweede ondermijnen vage verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U stelde meer bepaald te zijn gevlucht na een conflict met Irfan Kureshi, maar u bleek in het geheel niet op de hoogte te zijn wie er nog bij dit conflict was betrokken. U vermoedde dat zijn neven erbij waren betrokken, maar had geen idee van hun namen (CGVS, p. 9). Voorts sprak u over een mullah die aanwezig was, maar u had evenmin enig idee over zijn identiteit (CGVS, p. 5). U kon evenmin verdere uitleg geven over deze Irfan Kureshi. U kende de naam van zijn vader niet, u wist dat hij broers heeft, maar kende geen van hun namen. U kon evenmin zeggen wat de namen van zijn neven of ooms waren (CGVS, p. 6) en kende geen van zijn vrienden in zijn dorp (CGVS, p. 5). U kon twee mensen noemen uit Rabwa die met hen bevriend waren, maar kwam niet verder dan hun voornamen (CGVS, p. 6). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u meer uitleg kan geven over deze personen, aangezien u omwille van hen de problemen zou hebben gekend die tot uw vlucht hebben geleid.”*

Verzoekers opmerking dat hij niet zoveel wist over Irfan aangezien deze laatste slechts een gewone klant van zijn zaak was overtuigt niet. Van iemand die vlucht om religieuze redenen kan immers een redelijke kennis verwacht worden van de omstandigheden waarvoor hij diende te vluchten, *in casu* verzoekers problemen met Irfan die er ook andere personen bij betrof, waaronder een mullah. Verzoekers vage verklaringen over de personen en de omstandigheden die aan de basis van zijn vlucht liggen in samenhang met zijn vage verklaringen over de door hem gebruikte reisdocumenten alsook het ontbreken van originele identiteitsdocumenten verhinderen nog verder geloof te hechten aan het asielrelaas. De door verzoeker bijgebrachte documenten (stukken 4 en 5) van de Khatm-e-Nabuwat doen hieraan geen afbreuk. Ook van deze twee documenten brengt verzoeker immers enkel fotokopieën bij waaraan, zoals hoger reeds vermeld, omwille van het manipuleerbare karakter ervan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien heeft het tweede document (stuk 5) een algemeen karakter en wordt verzoeker er op geen enkele wijze persoonlijk bij betrokken. Dit document kan dan ook bezwaarlijk verzoekers beweerde vervolgingsfeiten ondersteunen. Hoe dan ook hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen *in casu* geenszins het geval is. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is bevonden kan verzoeker zijn vrees niet rechtvaardigen op grond van reeds ondergane vervolging met betrekking tot het recht op godsdienstvrijheid.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie van de ahmadi in Pakistan en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan het volgende worden opgemerkt.

Uit informatie toegevoegd aan de nota van de verwerende partij blijkt vooreerst dat de situatie van de ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de verweernota blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precaire situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan de verweernota, noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie dat de ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De hoedanigheid van ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Dit blijkt eveneens uit hogervermeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het

Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet.

Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker ten slotte in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij in geval van een terugkeer vervolgd zal worden omdat hij zijn geloof niet kan uiten is deze opmerking niet enkel laattijdig, verzoeker heeft dit immers nooit eerder verklaard, zij strookt bovendien niet met zijn eerdere verklaringen. De rechtstreekse aanleiding voor verzoekers vertrek was - volgens zijn verklaringen - een conflict over achterstallige betalingen waarbij hij uiteindelijk bedreigd is geworden omwille van zijn religieuze overtuiging. Zoals *supra* reeds uiteengezet kan er hoe dan ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts niet dat hij ooit op een bijzondere wijze actief zijn geloof heeft beleden in Pakistan. Verzoeker heeft immers op geen enkel ogenblik verklaard dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden. *In casu* blijkt bijgevolg niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Het ter terechtzitting neergelegde arrest van het *Upper Tribunal* inzake MN, NH, ZN, SB en HQ t. de *Secretary of State for the Home Department*, van 13 november 2012 inzake vijf ahmadi uit Pakistan werd genomen volledig conform de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Ook hier werd besloten dat de beoordeling of iemand zal worden blootgesteld worden aan vervolging omwille van zijn religieuze overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst afhankelijk is van de persoonlijke situatie van de betrokkene.

Het neergelegde artikel '*Protection gap*': over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de *asielinstanties* ten slotte doet geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd vastgesteld.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Artikel 9 EVRM ten slotte kan niet geschonden zijn als de aangevoerde schending wordt ontwikkeld op basis van dezelfde feiten als het asielrelaas indien dat asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

4.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en de feiten aan de basis van dit relaas niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen "*zwaarwegende gronden*" om aan te nemen dat

verzoekende partij op grond van deze feiten *“een reëel risico zou lopen” “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst”* zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit haar informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. Aangezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, kon de commissaris-generaal dan ook terecht stellen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg zou staan.

4.2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 19 februari 2013 is onontvankelijk.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. DECLERCK,
mevr. A. VAN ISACKER,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS